

MARTINA MIKOVÁ

VÔŇA OCEÁNU

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-89515-75-2

MARTINA MIKOVÁ

VÔŇA OCEÁNU

Grafická a technická spolupráca: Rybár Štefan, Franko Štefan
Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z/

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0139-4

VENOVANIE

Venujem všetkým, bez ktorých by táto kniha nikdy nebola vznikla.

*Mojej rodine za trpezlivosť, mojím čitateľkám za podporu, nápady a úžasnú spätnú odozvu,
a tiež šikovným ľudom z vydavateľstva MEA2000 o. z.*

Martína Míková

OBSAH

Prológ.....	4
Kapitola 1.....	8
Kapitola 2.....	27
Kapitola 3.....	45
Kapitola 4.....	64
Kapitola 5.....	84
Kapitola 6.....	101
Kapitola 7.....	121
Kapitola 8.....	141
Kapitola 9.....	159
Kapitola 10.....	184
Kapitola 11.....	205
Kapitola 12.....	221
Kapitola 13.....	239
Kapitola 13.....	253
Epilóg.....	271

Prológ

„Merina, pozor!“

Zároveň so Zuriho zdeseným výkrikom vo svojej mysli sa citlivé senzory na jej pokožke zbláznili. Cítila, ako sa prúd vody náhle zmenil a bleskovým pohybom vyrazila nadol.

„Je za tebou!“

„Nerob si starosti, Zuri. Zbavím sa ho raz dva.“ –
myšlienku podfarbila bezstarostným tónom.

Keby mohla používať vodou zaplavené hlasivky, zasmiala by sa, aby Zuriho upokojila. Cítila, ako sa voda okolo nej prudko rozvírila a opäť zmenila smer práve vo chvíli, keď obrovské vražedné čeľuste sklapli naprázdno len centimeter od nej, práve na mieste, kde bola ešte pred sekundou. Prudko sa zvrtila aby zistila, kde sa žralok nachádza.

Asi dva metre od nej sa mihlo obrovské, svetlosivé telo. Aj v tejto chvíli dokázala obdivovať dokonale aerodynamické línie morského predátora.

„Vyzerá nádherne, však?“

„Pohni sa, inak sa budeš čoskoro kochať tým, ako vyzerá z vnútra...“ – zahundral jej v hlave Zuri.

Merina ho zbadala, ako rýchlosťou blesku pláva k nej, kryjúc sa za skalným útesom na dne oceánu. Venovala mu rýchly úsmev a znova sa sústredila na žraloka. V tejto chvíli vyzeral takmer mierumilovne. Plával okolo nej v stále menších a menších kruhoch, akoby tancoval.

Merina však vedela, že je to tanec smrti. Keď sa kruhy zúžia na minimum, zaútočí.

„Merina!“ – Zuriho hlas v jej hlave zaznel takmer zúfalo.

„Dobre, dobre. Už idem.“

Zvrtla sa a vyrazila ako strela. Žralok okamžite zmenil smer, zanechal svoje pôvabné krúženie a zavesil sa jej za chvost. Tentoraz Merina nezmenila smer, nekľučkovala.

Žraloky kľučkovali práve tak dobre a rýchlo ako ona. A boli inteligentnejšie, ako si mohol ktokoľvek myslieť. Učili sa nesmierne rýchlo. Ak ho pred minútou zmiatla náhlou zmenou smeru, teraz ho tým už neprekvapí. „Jaskyne. Schovaj sa v jaskyniach.“ – radil jej Zuri. Bezstarostne sa uškrnula.

„Bez problémov. Zuri, upokoj sa. Nie je to môj prvý žralok.“

„Ved' práve. Po tvojich skúsenostiach by som čakal, že konečne dostaneš trochu rozumu. Žiaľ, zatiaľ čakám zbytočne.“ – zašomral a Merina sa šťastne usmiala.

Nebolo nič krajšie, ako skúšať svoje možnosti. Nech to bolo akékoľvek čudné, pri takýchto naháňačkách sa vždy dostala do stavu absolútnej eufórie. Napriek radosti z riskovania, v skutočnosti sa nechcela dať zožrať, ako jej to Zuri často vyčítal. Mala rada život. Nie, ona milovala život, hlavne život v hĺbinách. V jej plánoch vôbec nefiguroval koniec v žraločom žalúdku.

Zazrela uzučký vchod do podmorských jaskýň a zamierila k nemu. Žralok znova začal okolo nej krúžiť. Bez váhania vkĺzla do úzkej tmavej štrbiny, pričom sa jej skalnaté steny zľahka obtreli o boky. Zuri so svojimi širokými ramenami by sa sem nikdy nenapratal.

„Fajn. Som bezpečne skrytá v tuneli úzkom ako rakva, takže sa nemôžem ani otočiť. Spokojný?“

Zuriho myšlienkami niesol jednoznačne ironický podtón.

„Super. Jeden rád počuje, že jeho manželku zatiaľ nič nezožralo.“

Kapitola 1

„Koľko ich už tento mesiac bolo?“

„Toto je štvrtá.“

Connor Mitchell zaťatou päťou zúrivo tresol po stole, až hromada máp, grafov a prospektov nadskočila a Lionell nevdojak ustúpil. Connorove smaragdovozelené oči hádzali blesky a prestrašený Lionell by prisahal, že sa mu dávno nestrihané plavé vlasy na šiji zježili ako rozzúrenému psovi.

„Štyri!“

Lionell prikývol a opäť strategicky cúvol o krok pred najedovaným Connorom. Ešte tri také kroky a bude prilepený chrbtom ku dverám, čo sa mu videlo najlepším miestom. Napokon, keď sa Connor takto rozzúrnil, Lionell nebol jediný, čo sa prejavil ako zbabelec. Všetci sa mu pratali z očí, kapitánom počínajúc a kuchárom končiac.

Keď bol takýto, nebola s ním reč. Connor urobil dva kroky k Lionellovi a ten vyplašene cúvol. Jeho šéf iba zavrčal.

„Dofrasa, nemienim ti odtrhnúť hlavu, Lion!

Tebe nie.“ – potom sa otočil svojmu asistentovi chrbtom a chvíľku uvažoval.

Lionell nevidel, ako sa Connor tvári, takže ho prekvapil o poznanie tichší, pokojnejší hlas, keď znova prehovoril.

„Pozriem sa na ňu. Povedz kapitánovi, aby zastavil.“

„Nie je to pekný pohľad.“ – odvážil sa Lionell.

Vedel, ako ťažko jeho šéf znáša tieto zabitia. On to nazýval vraždami. Connor sa obrátil opäť k nemu a Lionell nevdojak znova cúvol pred bleskami v zelených očiach.

„Len povedz kapitánovi, že má zastaviť.“ – zopakoval úsečne.

Keď použil takýto tón, odporoval by mu iba blázon.

A možno ani blázon nie. Lionell opustil malú kajutu tak rýchlo, akoby mu horelo za päťami. O chvíľku Connor pocítil, že loď zastavuje.

Zhlboka sa nadýchol a vyšiel hore piatimi schodmi von. Do nosa mu udrel čistý, slaný vzduch. Pohľadom prebehol po ľudoprázdnej palube. Nikde ani nohy, akoby sa plavil po nekonečnom oceáne sám. Aha, takže Lionell už stihol všetkých varovať, že veľký zlý vlk má chuť niekoho zožrať. Kyslo sa uškrnul a podišiel k nabiele natretému zábradliu, aby sa pozrel do vody.

V prvej chvíli nevidel nič. Až o niekoľko sekúnd, keď sa jeho zrak prispôbil neustále sa vlniacej hladine, uvidel v rytme vln stúpať a klesať to, čo hľadal. Ružovo biely predmet veľkosti nafukovacieho člna. Na jeho povrchu sa hemžili čajky a ďalšie mraky krúžili tesne nad ním.

Connor cítil, ako sa mu obracia žalúdok. Ten predmet, ktorý teraz slúžil ako potrava morským vtákom, bývalo pred pár dňami veľrybie mláďa. Nádherný živý tvor, mierumilovný a krásny. Teraz je to len rozkladajúci sa kus ružového mäsa. Zovrel päste, keď si všimol jedinú vec, ktorá v tej mäteži mäsa zarážala svojím rovným tvarom. Harpúna.

Keby Connor mal na dosah ruky toho, kto tú hnusnú vec vystrelil na veľrybu, bol by vážne v ohrození života. Zatínal päste takou silou, až sa mu nechty zaryli hlboko do pokožky.

„Lionell, naklusaj sem!“ – zreval.

Za chrbtom sa mu ozvali rýchle kroky. Asistent teda striehol niekde v úzadí, nádejal sa, že ho Connor možno nezavolá, ale bol pripravený pre prípad, že by sa tak stalo.

„Áno?“

„Zavolaj pobrežnú stráž. Oznám im, že tí vrahovia zabili už štvrtú veľrybu tento mesiac. Spýtaj sa, čo s tým do boha chcú robiť?! A tiež sa skontaktuj s Arlette Delaneyovou. Dostaň ju k telefónu za každú cenu. Chcem ju mať na linke do desiatich minút. A povedz kapitánovi, aby šiel bližšie. Chcem vziať nejaké vzorky.“

„Dobre.“ – Lionell odfrčal celý šťastný, že búrka tentoraz nezasiahla jeho.

Tentoraz si to vyžerie niekto iný. Najskôr pobrežná stráž, usúdil spokojne.

Najskôr zašiel za kapitánom. Vysoký, chudý chlap okolo päťdesiatky spýtavo nadvihol obočie. Lionell pokrčil plecami.

„Chce vziať nejaké vzorky. Máte ísť bližšie.“

Kapitán prikývol a okamžite zamieril s loďou bližšie k zdochline. Lionell zamieril ku Connorovej kajute a našiel mobil. Vytočil známe číslo.

„Dobrý deň. Dajte mi prosím k telefónu slečnu Delaneyovú.. Volá Connor Mitchell. Áno. Počkám.“ –
Lionell položil telefón na Connorovu posteľ a vyšiel z kajuty.

Connor ešte stále sledoval, ako sa blížia k veľrybím zvyškom a netváril sa o nič prístupnejšie, ako pred piatimi minútami.

„Na linke máš Arlette Delaneyovú. Telefón som nechal na posteli.“

Connor prikývol a pobral sa do svojej kajuty. Lionell vzdychol a duševne sa pripravil na rozhovor s pobrežnou strážou. V náplni jeho práce bolo aspoň tri krát do týždňa zavolať pobrežnú stráž a vynadať im.

Nikdy neprestal žasnúť nad tým, že Connor si vždy našiel novú zámienku, prečo do nich vrátať. Nikdy sa nevytasil dva krát s tým istým dôvodom. Jeho vynachádzavosť v tomto smere bola priam fenomenálna. Raz to boli plávajúce plechovice v lagúne. Inokedy olejové škvrny na mieste, kde noc predtým kotvila miliónárska jachta. Akási hnusná, ale chránená ryba, udusená v igelitovej taške. Lionell sa uškrnul, keď si spomenul, ako sa veliteľ pobrežnej stráže tváril, keď mu Connor tašku aj s jej nevábnym páchnucim obsahom tresol na fajnový písací stôl. Za tie dva roky, čo pre Connora pracoval, bolo takých zámienok bez počet. Tentoraz to bola mŕtva, nie, zavraždená veľryba. Lionell pokrčil plecami a pobral sa vynadať pobrežnej stráži menom Connora Mitchella. Connor vzal telefón do ruky práve v okamihu, keď na druhom konci zaznel ženský hlas.

„Connor?“

„Arlette, mala by si sem okamžite prísť.“ – začal, no šéfka jeho sekcie Hnutia mu okamžite skočila do reči.

„Je mi ľúto Connor, práve sa chystám na konferenciu o globálnom otepľovaní v St. Louis a potom mám prednášku o toxicite pesticídov na miestnej univerzite. Proste sa nemôžem odtrhnúť.“

„Arlette, nejaký hajzel tu harpúnou zabil veľrybu!!!“ – zreval.

Arlette na chvíľku onemela a potom jej hlas zaznel nežnejšie.

„Connor, to mi je ľúto. Pošlem tam okamžite našich ľudí. Akú veľkú akciu chceš?“

Zavrčal.

„Dočerta Arlette, tu nepomôže nijaká sprostá demonštrácia! To nie sú občania, ktorí dodržiavajú zákon. Tých sviniarov treba chytiť, odsúdiť a zatvoriť! Kriste, toto je v týchto vodách už štvrtá veľryba za jediný mesiac!“

Arlettin hlas zaznel opatrne.

„Máš nejaké dôkazy? Vzorky, alebo...“

„Len z posledného prípadu. Práve sa pozerám na to, čo z tej veľryby zostalo. Myslím, že dostanem aj harpúnu.“

„A ostatné prípady?“

Connor si unavene pretrel prstami čelo.

„V jednom prípade už nebolo čo vziať. Zvyšky boli na franforce a nedalo sa dokázať, že to spravili veľrybári. Vo zvyšných dvoch prípadoch to našiel Nasch Atkins, ale bolo také zlé počasie, že sa nemohli k telám dostať.“

Arlettin hlas zaznel opäť veselo. Connor by ju takmer podozrieval, že sa teší z jeho neúspechu.

„To nič, Connor. Urobíme okolo toho veľké haló. Ešte dnes dám príkaz zohnať čo najviac našich ľudí. Bude to veľká akcia. Aktivisti budú pochodovať, vykrikovať heslá, mávať transparentmi. Zabezpečím aj televíziu a novinárov.“

Neveriacky zízal na telefón.

„Ty si ma nepočúvala? Teraz nepotrebujeme zmeniť zákon. Potrebujeme lode a chlapov s puškami, ktorí budú hľadať tých vrahov.“

Arlettin hlas bol náhle chladný ako snehová búrka na severnom póle. .

„Čiže partu dobrodruhov, ktorí sa budú celé týždne premávať po mori a každý večer sa oslopú do bezvedomia?“

To chceš? Skupinku príživníkov, ktorí si urobia prázdniny na lodi na náš účet? Máš predstavu, koľko by taký špás stál?“

Connor bez slova položil. Keď Arlette začala o peniazoch, nemalo význam s ňou hovoriť. Znova mu napadlo, prečo sa práve ona rozhodla angažovať v Hnutí. Vlastne vôbec nemala rada prírodu. Museli byť za tým peniaze. Veľa peňazí. Tie mala rada.

Connor začínal v Hnutí ako aktivista. Ešte študoval, no už sa s obrovským zápalom priväzoval železnými reťazami o stromy, ktoré boli určené na vypílenie. Polieval nóbl dámam drahé norkové kožuchy zvieracou krvou, kúpenou na bitútku za mestom. Pochodoval, mával transparentom, vykrikoval heslá, čiže robil presne to, čo mu teraz Arlette ponúkala. Vtedy si myslel, že to niečo zmení.

Keď vyštudoval, zostal verný Hnutiu. Potrebovali morského biológa a on sa okamžite prihlásil. To miesto dostal, pretože na vrchnej stoličke sedela sladká malá rusovláska s plastikami zdokonalenou tvárou, ktorá milovala peniaze.

A on bol ochotný robiť túto prácu za nepatrný príjem. Arlette mu na to povedala, že je blázon. Vtedy jej neveril. Dnes však už o tom nebol taký presvedčený. Nie, keď sa díval na pozostatky odporného masakru a nemohol tomu zabrániť. Nedokázal ani zaručiť, že sa to nestane niekedy v budúcnosti.

Pretože Arlette neurobí nič. Hnutie je pre ňu len odrazový mostík. Ide po niečom väčšom, no Hnutie pre ochranu a obnovu prírody, to vyzerá v profesijnom životopise pôsobivo. V takýchto chvíľach si dobre uvedomoval, na čom stroskotal ich krátky vzťah. Ona chcela ísť vyššie. Jemu bolo dobre tam, kde bol.

Connor si vzdychol. Dočerta s Arlette. Táto práca mu začínala liezť na mozog. Možno by si mal konečne vziať voľno. Za päť rokov, čo pracoval pre Hnutie, nemal voľno ani jediný deň. Mal by vypnúť. Vytvoriť si trochu odstup od problémov, ktoré očividne nedokáže riešiť. Dva týždne dovolenky a potom sa znovu môže pustiť do márneho boja. Presne tak. Len čo vezme vzorky, zmizne z lode, zájde domov a dá si poriadnu sprchu, aby zmyl všetku tú soľ.

Potom si dá namiesto rýchleho občerstvenia večeru v normálnej reštaurácii s niektorou kamarátkou. Tory by bola fajn spoločnosť. A potom, keď ju odvezie domov, mohol by sa ísť prejsť po pláži. Nočný oceán počas prílivu poskytoval divadlo, ktoré sa mu nikdy nezunovalo.

Connor stisol pery a zavolať na Lionella, aby mu oznámil svoje rozhodnutie.

----- ... -----

Zuri sledoval, ako sa Merinino hladké, štíhle telo pretiahlo úzkou škárou. Žralok bol už dávno preč a Merina konečne mohla opustiť svoj tesný úkryt.

„Ešte nie som tvoja manželka.“ – pomyslela si a šibalsky sa na neho usmiala.

„O desať prílivov budeš. Myslím, že to mi dáva právo nazývať ťa tak.“ – ohradil sa Zuri a priplával bližšie. Šibla chvostom, rozvírila vodu a jej jemný tlak odsunul Zuriho o meter ďalej.

„Tak vyčkaj tých desať prílívov.“

Zuri stisol svetlomodré pery.

„Niekedy mám pocit, že vlastne ani nechceš, aby sa to stalo.“

Merina sa ospravedlňujúco usmiala a hravo ho potiahla za chvost.

„Samozrejme, že chcem. Nedáme si dať preteky? K tamtej skale a späť.“

Zuri prevrátil očami a usmial sa.

„Veľmi priehľadné. Prestaň sa hrať, Merina. Hovorím vážne.“

„Tak fajn. Počúvam ťa.“

Merina začala plávať do kruhu okolo Zuriho, napodobňujúc dokonale vyvážené pohyby žraloka. Bezstarostne šibala belasým chvostom, čo ešte zdôraznilo pôvab a ladnosť jej pohybov. Tmavomodré vlasy za ňou vírili akoby vo vetre, vzdúvali sa okolo nej ako hodvábná plachta vo víchrici. Zuri ju očarene pozoroval.

„Si tá najkrajšia siréna, akú som kedy videl.“

Ľahostajne mykla plecóm.

„Keď myslíš.“

Zuriho pohľad opäť stvrdol. Zlostne priplával až k nej a zdrapil ju za ruku, aby jej zabránil ďalej krúžiť. Vôbec sa nebránila, zvedavo na neho blysla očami.

„Držíš si ma od tela. Chcem vedieť, prečo?“

Merina sa mu vrtko vyšmykla a zamierila bližšie k hladine.

Pritom sa prívetиво obtrela o jeho lesklé šupiny.

„Už som ti povedala. Nechcem mať deti. Nie teraz.“

Zuri zatľal zuby.

„Čo je na tom zlé?“

„Nič. Len... ešte je priskoro. Mám len osemdesiat. Moja matka mama sedemsto, keď sme sa narodili.“

Zuri odfrkol. Nad stratou Sofie morský národ ešte vždy žialil.

Ale to množné číslo v Merininých slovách neznášal.

Znamenalo to, že Merina sa ešte stále nedokázala odpútať od upíra a vlkolaka, ktorí žili nad vodou a odpornou hrou osudu vzišli z rovnakého lona, ako ona sama.

„Už by si konečne mohla zabudnúť na ten druhý svet.“

„Sú to moji bratia, Zuri. Milujem ich.“

Zuri potlačil znechutené myšlienky. Nebolo by dobré, zle zmýšľať o rodine Darxovcov, nie teraz, keď sa Merinin vlčí brat oženil s novou správkyňou.

„O desať prílívov to budú tvoji švagrovia.“

Zuri sa strhol.

„Ako môžeš o nich takto hovoriť!?! Sú to vlkolak a upír, preboha! Aj ich ženy sú odporné, až hrôza! Upírka a polovičný človek! Fuj!“

Merina sa ublížene odtiahla a kúsok odplávala.

„Sú to moji bratia. To mi úplne stačí. Claire je dušou rodiny a Shine je nežná a obetavá, ako nikto iný na svete. Milujem ich všetkých. A takýmito slovami mi ubližuješ.“

Zuri kajúčne priplával k nej a dotkol sa jej ramena. Sykla a vystrčila jedovaté ostne. Cúvol.

„Merina, no tak. Ospravedlňujem sa. Nemal som to povedať.

Tvojich bratov a tú upírku v živote neuvidím, takže mi to môže byť jedno. A Shine je aspoň lepšia ako Azazel.

Nepletie sa do vecí, ktoré fungujú.“ – pokúsil sa napraviť svoj výbuch.

Merina sa potešene usmiala.

„Ospravedlnenie prijímam. Tak čo bude s tými pretekmi?“

Zuri sa zaškeril.

!Ty si jedno veľké, bezstarostné dieťa.“

„Zasa ťa štvie, že som rýchlejšia.“ – dráždila ho.

Zuri porazenecky vzdychol, potom sa uškrnul.

„Dám ti náskok dve dĺžky.“

Merina vyrazila ako hladký, lesklý šíp. Zuri sa nijako extra nesnažil vyhrať, namiesto toho sa kochal pohľadom na dokonalú súhru jej svalov, keď plávala vpred. Bola skutočne nádherná. Ale to zďaleka nebol dôvod, prečo sa chceli vziať. Bolo to Neptunino želanie. A Zuri ani Merina nemohli Neptunii nič odmietnuť. Na rozdiel od ľudských mýtov, Neptún nebol bohom mora. Nebolo to meno, ale titul, ktorý patril vodcovi sirén. Neptuniou bola v súčasnosti Desirée, Zuriho sesternica.

Spomedzi všetkých obyvateľov nadprirodzenej sféry jedine sirény žili v usporiadanom spoločenstve a mali svojho vodcu. Zodpovedali sa Neptunii a ona sa zodpovedala Shine Darxovej.

Zuri si spomenul, ako Azazel vždy osobne navštevoval sirény, ktoré chcel skontrolovať. Neuznával Neptuninu moc a vysmieval sa jej. Shine Darxová to nerobila. Nevidela dôvod meniť veci, ktoré fungujú a keď sa niečo chcela dozvedieť, alebo prišla na kontrolu, obracala sa na Neptuniu. Akceptovala ich spoločenské zriadenie a radovým sirénam sa takmer nemiešala do života. Väčšina členov podmorského národa ju za to mala radšej než Azazela a boli jej dokonca ochotní odpustiť aj to, že je napoly človekom. Zuri medzi nich nepatril.

Z úvah ho vyrušilo, že Merina prudko zastala. Tak prudko, až do nej vrazil.

„Čo sa stalo?“

Merinina myseľ mlčala, ale Zuri zbadal záchvev paniky v jej očiach ešte predtým, ako sa odrazu chytila za hrud' a začala sa dusiť vodou. Chvíľku mu trvalo, kým si spomenul na Merininu kliatbu.

„Dočerta! To je zasa spln?!“

Zuri okamžite chytil Merinu za ruky a začal ju ťahať k hladine.

Kútikom oka zbadal, ako jej nádherný tmavomodrý chvost stráca lesk a zhnusene sa odtiahol, keď sa šupiny odrazu zmenili na zlatistú pokožku. O pár sekúnd sa morská panna zmenila na ľudskú ženu.

Merina si nič z toho nevšímala. Všetku jej pozornosť zamestnalo úsilie nadýchnuť sa.

Zuri ju konečne dostal na hladinu a ona sa vymrštila z vody ako delfín, rozkašľala sa a prudko lapala po dychu. Obzrela sa po Zurim. Zazrela ho vo vode niekoľko metrov od nej.

„Ktorým smerom je najbližšia pevnina?!“ – spýtala sa.

Zuriho oči hádzali divé blesky, zdvihol ruku, mlčky jej ukázal smer a rýchlo zmizol pod hladinou. Merina usúdila, že sa stratil, aby ovládol svoju túžbu utopiť ju. Teraz bola človekom a bol zázrak, že ju Zuri vôbec vyniesol na hladinu namiesto toho, aby ju zmárnil.

Keď sa plúca konečne upokojili, zachvela sa. Keď sa voda dotýkala jej ľudskej pokožky, zdala sa byť ľadovo studená.

Vzdychla a pustila sa plávať, aby sa zahriala a aby sa dostala na súš. Musela sa zachichotať, hoci na jej situácii nebolo vôbec nič smiešneho.

Cedric to vždy predpovedal. Presne o tomto kuvikal celé desaťročia. Večne zabúdala na spln a jej bratia sa vždy hrozili toho, že raz sa premení tak hlboko, že sa nestihne dostať na hladinu.

Merina mala napriek tomu pocit, že jej krivdili. Kým sa ich stretnutia obmedzovali len na jednu noc v mesiaci, dosť poctivo to sledovala. Potom si však Cedric zobral Shine a na jej príkaz prestali voči sebe cítiť nenávisť, takže sa mohli stretnúť kedykoľvek a kdekoľvek. Spln v jej živote prestal mať predošlý význam. V duchu si však vynadala za to, že už dávno Shine nepožiadala, aby ju nadobro zbavila ľudskej podoby. Už jej to zišlo na um snáď tisíc krát, no život v hĺbinách ponúkal toľko rozptýlení, že na to zakaždým zabudla.

„Dobre mi tak.“ – hundrala v duchu, kým plávala k neviditeľnej súši.

Cedric má pravdu. Je príliš bezstarostná. Mala by sa už konečne poučiť. Veď o desať prílívov z nej bude vydatá žena. O tri hodiny mala už všetky končatiny stárnuté a drgľovala ňou zima.

Súš sa objavila na dohľad, takže z posledných síl doplávala na plytčinu a vlna ju vyhodila na breh. Chvíľku len tak ležala a lapala po dychu. Vychutnávala si úľavu z nehybnosti. Potom sa posadila, aby zistila, kde vlastne je. A keď sa poobzerala okolo seba, stretla sa s pohľadom smaragdovo zelených očí, ktoré na ňu zízali s výrazom ohromenia.